

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
ZENIČKO DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 K 005058 13 K
Zenica, 15.04.2016 godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Tešnjak Nermina, kao predsjednika vijeća, te sudija Halilović Nusreta i Kapić Albise kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Amare Behlić, u krivičnom predmetu protiv optuženog Šehagić Jasmina zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144 preuzetog Krivičnog zakona bivše SFRJ a sve u vezi sa članom 54 i 55 KZ FBiH, odlučujući po optužnici Kantonalnog tužilaštva/tužiteljstva ZE-DO kantona broj: T04 0 KT 0009738 12 od 21.12.2012. godine, potvrđene od strane sudije za prethodno saslušanje Kantonalnog suda u Zenici pod brojem: 04 0 K 005058 12 Kps dana 03.01.2013. godine, izmijenjene podneskom broj: T04 0 KT 0009738 12 dana 23.10.2013 godine, nakon održanog usmenog i javnog pretresa, u prisustvu Kantonalnog tužioca Tomaš Branislava, optuženog Šehagić Jasmina, te branioca Adamović Vlade iz Sarajeva, završenog dana 12.04.2016.godine, donio je a dana 15.04.2016 godine u prisustvu optuženog Šehagić Jasmina, javno objavio sljedeću

P R E S U D U

OPTUŽENI:

ŠEHAGIĆ JASMIN, zv. „Penzija“ sin ... i ... rođene ..., rođengodine u ..., nastanjen u ul...., općina ..., JMB: ..., pismen, završio Osnovnu školu, ..., otac dvoje djece, živi u vanbračnoj zajednici, ne vodi se u KE, slabog imovnog stanja, ..., državljanin ..., ranije osuđivan.

Na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

Da je:

U toku ratnog stanja u Bosni i Hercegovini i u toku oružanog sukoba između jedinica Hrvatskog vijeća obrane i Armije R BiH, kao pripadnik Armije R BiH u vremenskom periodu od 09. juna do kraja mjeseca septembra 1993. godine, postupao protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe člana 4. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima kao i člana 3. stav. 1. točka a) člana 13. i člana 31. u vezi sa članom 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, i Protokola I iz 1977.godine, koja zabranjuje povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu tako što je:

U formiranom zatočeničkom objektu u prostorijama stare direkcije „RMU Kakanj“ u Kaknju, gdje su bili zatočeni pripadnici HVO-a koji su se predali ili bili zarobljeni od strane

pripadnika Armije R BiH, kao i civili Hrvatske nacionalnosti, u svojstvu upravnika navedenog zatočeničkog objekta, učestvovao u premlaćivanju, uz povredu osobnog dostojanstva, na uvredljiv i ponižavajući način, te zajedno sa drugim pripadnicima Vojne policije i vojnicima Armije RBiH, tukao te fizički i psihički maltretirao zatočenike, a posebno Č.J., K.J., K.S., L.S., J.I. i K.M., tako što ih je tukao rukama i nogama, drvenim palicama i kablovima po cijelom tijelu, nanoseći im tako snažnu tjelesnu i duševnu bol i patnje, pa je tako 10.06.1993. godine tukao zajedno sa još dva vojnika Armije RBiH J.I., tražeći da im ovaj kaže gdje se nalazi oružje, od kojih udaraca je isti zadobio prijelom rebara, a ovog zatočenika je ponovo tukao 26.08.1993. godine kada je isti ponovo zarobljen, te još nekoliko puta do zadnje trećine septembra mjeseca 1993. godine dok je ovaj kao zatočenik boravio u ovom objektu, također je u više navrata tukao i ratnog zarobljenika K.M., te zatočenog civila K.S., kojem je nanosio i psihičke patnje, prijeteci da će mu nožem odrezati sve prste na rukama, pa je tako u više navrata zajedno sa drugim pripadnicima Armije RBiH učestvovao u premlaćivanju i ostalih zatočenika, nanoseći im fizičke i psihičke bolove, a posebno: A.L., Z.L., K.J., K.J., te Č.J. i L.M., a koja dvojica su nakon, jednog takvog fizičkog premlaćivanja zbog zadobijenih povreda prebačeni u Dom zdravlja Kakanj, a potom i u Zeničku bolnicu, a ratnom zarobljeniku L.S. su od udaraca koje je primao od strane pripadnika Armije RBiH, izbijeni prednji zubi, a osim što je na opisani način zlostavljao i učestvovao u zlostavljanju ratnih zarobljenika i civila, propustio je da kao upravnik ovog zatočeničkog objekta preduzme nužne i razumne mjere da spriječi mučenje zatočenika, te da svojim pretpostavljenima prijavi počinioce ovih mučenja, kako bi isti bili kažnjeni.

Čime da bi u sticaju počinio produžena krivična djela: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog Zakona bivše SFRJ, a sve u vezi sa članom 54. i 55. KZ FBiH.

Na osnovu odredbe člana 203. stav 1. ZKP FBiH optuženi se oslobađa obaveze naknade troškova krivičnog postupka i isti u cjelosti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu odredbe člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećeni se upućuju da imovinskopravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo/tužiteljstvo Ze-Do kantona je optužnicom broj T04 0 KT 0009738 12 od 21.12.2012. godine optužilo Šehagić Jasmina, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144 preuzetog Krivičnog zakona bivše SFRJ a sve u vezi sa članom 54 i 55 KZ FBiH, počinjenog na način, u vrijeme i mjestu kako je to pobliže opisano u izreci ove presude.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje pod brojem : 04 0 K 005058 12 Kps dana 03.01.2013 godine, a na ročištu za izjašnjenje o krivnji optuženi se izjasnio da nije kriv.

Nakon toga zakazan je i vođen glavni pretres, a u toku glavnog pretresa Kantonalno tužilaštvo je pismenim podneskom broj T04 0 KT 0009738 12 od 23.10.2013 izmijenilo optužnicu, u činjeničnom opisu tako što je iz prvobitne optužnice izostavilo tekst „ T.J., nanoseći mu psihičke i fizičke bolove, pa je dopustio da ovoga jedan dan odvedu u podrum gdje je od strane nepoznatih vojnika Armije R BiH nad njim izvršen obred sunećenja,

odnosno rasječena mu je koža na polnom organu, takođe je“ dok je u 23 redu optužnice iza riječi „ sve prste na rukama“, dodate rijeći „pa je tako“ a izostavljene rijeći „, je i “, dok je u ostalom dijelu optužnica ostala činjenično i pravno nezimijenjena, a optuženi i njihov branitelj nisu tražili odgodu pretresa radi pripremanja odbrane po izmijenjenoj optužnici.

U toku glavnog pretresa Tužilaštvo je izvelo sljedeće dokaze i to: saslušani su svjedoci J.I., K.S. K.M. i L.S., Č.J., L.A. sa gl pretresa od 16.09.2013 godine, svjedoka K.J. sa gl pretresa od 09.10.2013 godine, te izvelo i priložilo materijalne dokaze i to: zapovjed o postavljenju Šehagić Jasmina za upravnika pritvora od 27.01.1993 godine, zatim naredba o postupanju sa privedenim licima od 24.06.1993 godine, te naredba o razrješenju dužnosti vojničkog pritvora na ime Šehagić Jasmin i četiri dopisa o potvrdi puštanja ratnih zarobljenika koji su dostavljeni Šehagić Jasminu, rješenje o ratnom rasporedu K.S. izdato od Općinskog skekreterijata odbrane kao i potvrda o obavljenom razgovoru sa S.K. od 23.09.1993 godine, dokumentacija na ime J.I. i to: potvrda Međunarodnog crvenog križa od 09.06.1994 godine, nalaz i mišljenje KBC Mostar odjeljenje psihijatrije broj: 2379/94 od 19.07.1994 godine i broj: 509 763 od 28.01.1998 godine, nalaz radiologa Opće Bolnice Livno od 22.10.1998 i 08.08.1999 godine, uputnica specijalisti od 27.11.1993 sa nalazom i mišljenjem ljekara specijaliste na poleđini, uputnica specijalisti sa nalazom i mišljenjem od 07.12.1993 godine, uputnica specijalisti nepopunjena sa nalazom i mišljenjem ljekara specijaliste Borisa Magazina koji je potpisnik i ostalih uputnica (bez datuma), nalaz hirurga od 04.11.1994 godine u potpisu doktor Brekalo sa uputnicom hirurgu koji je izdao doktor Juraj Marić u Stocu 03.11.1994 godine, nalaz KB Mostar odjeljenje neuropsihijatrije od 16.02.1995 godine, te uputnica i nalaz očnog doktora od 17.02.1995 godine, sva ova dokumentacija se odnosi na J.I., zatim dokumentacija koja se odnosi na K.M., a radi se o potvrdi o zatočenju koja je izdata od Međunarodnog crvenog križa od 19.05.2003 godine i takođe za K.M.rješenje o invalidnosti Hrvatskog zavoda mirovinskog osiguranja- područna služba u Šibeniku broj spisa: 28847 od 11.12.2008 godine uz koje je priloženo rješenje Općine Livno služba za branitelje broj: 11-41-604-05 od 28.11.2006 godine iz kojeg proizilazi da K.M. ima osobnu invalidninu u mjesečnom iznosu od 315,62 KM, zapisnik o saslušanju svjedoka J.I. dat MUP Zenica od 11.09.2012 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.M. dat u MUP Zenica od 11.09.2012 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.S.a dat u PS Kakanj broj: 08-03/5-4-313/06 od 12.04.2006 godine i zapisnik o saslušanju svjedoka K.S, dat u PS Kakanj istražiteljima Tužilaštva BiH dana 03.09.2008 godine pod brojem KTA-RZ-558/06, zapisnik o saslušanju svjedoka S.L. PS Kakanj 05.05.2006 godine i zapisnik o saslušanju svjedoka S.L. dat u PS Kakanj istražiteljima Tužilaštva BiH dana 03.09.2008 godine pod brojem: KTA RZ 558/06 i izvod iz kaznene evidencije za optuženog 27.11.2012 godine.

Odbrana je u toku glavnog pretresa izvela sljedeće dokaze subjektivne prirode, u kom smislu su saslušani svjedoci i to: B.R., B.Ž., P.M., J.P., B.H. i J.H., P.M., S.O., B.H., H.M., Š.H., D.I., J.Z., I.I., M.Z., D.R., G.V., K.Z., A.N., H.E, A.Z., Dž.V., I.F., P.N., M.M., B.M., Š.S. i K.H. te je optuženi Šehagić Jasmin saslušan kao svjedok na glavnom pretresu dana 04.11.2013 godine.

Odbrana je na glavnom pretresu izvela i sljedeće materijalne dokaze: rješenje za priznavanje statusa mirovnog vojnog invalida od 23.11.1981 za Šehagić Jasmina, uvjerenje uprave za odbranu Zenica odjel za odbranu Kakanj od 14.04.2006 godine o vojnoj evidenciji za Šehagić Jasmina, zapisnik o saslušanju svjedoka S.K. od 12.04.2006 godine, sa priloženim izjavama I.F.. od 19.09.1993 gđine, potvrda o nošenju oružja za Šehagić Jasmina broj 013 od TO Kakanj, rješenje o ratnom rasporedu za obveznika radne obaveze K.S. od 28.05.1993

godine, potvrda o obavljanju informativnog razgovora sa K.S. od 23.09.1993 godine, svjedoka S.L. od 03.09.2008 godine, i 05.05.2006 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka J.I. od 11.09.2012 godine sa pripadajućom potvrdom crvenog križa nalazom i mišljenjem specijaliste od 19.07.1994 godine, 28.01.1998 godine, bolnički izvještaj od 22.10.1998 općina Bolnica Livno, uputa specijalisti od 23.11.1993 godine, nalaz i mišljenje specijaliste sa nečitkim datumom, uputa specijalisti sa nečitkim datumom, nalaz ljekara specijaliste Boris Magazina sa nečitkim datumom, (inače svi se ovi nalazi odnose na doktora Borisa Magazina), nadalje, tri nalaza od kojih za razliku od doktora Magazina jedan nije opečaćen, zatim nalaz doktora Brekala od 04.11.1994 godine, uputnica od 03.11.1994 godine, klinički nalaz od 16.02.1995 godine, uputnica specijalisti od 17.02.1994 godine, sve se odnosi se oštećenog J.I., zapisnik o saslušanju svjedoka L.A. od 19.12.2012 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Č.J. od 27.02.2007 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.J. od 28.02.2007 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.M. od 11.09.2012 godine, sa pratećim potvrdama Međunarodnog križa od 19.05.2003 godine i 09.06.2003 godine, rješenje mirovinskog osiguranja od 11.12.2008 godine, rješenje Službe za branitelje općine Livno od 28.11.2006 godine, naredba u potpisu H.B. od 24.06.1993 godine, zapisnik o popisu MTS u vojničkom pritvoru od 21.01.1994 godine, zapovjed u potpisu I.F. od 27.01.1993 godine, pismeno sa potpisom "Ž." i naredbom o puštanju M.K., pismeno za potpisom K.M. o puštanju D.Š., zabilješka H.Š. o puštanju G.E., naredba B. o pisanju izjava odnosno za K.D., naredba od 27.01.1994 godine M.K., rješenje odjeljenje odbrane općine Kakanj od 05.04.1995 godine o vojnoj obavezi Šehagić Jasmina, uputnica za Šehagić Jasmina o javljanju od 19.04.1995 godine u RJ 31336/08, rješenje od 27.02.1996 godine vojne jedinice 5068 odnosno na otpuštanje Šehagić Jasmina iz vojne jedinice, naredba komadanta K.,M. od 22.01.1994. godine o rasporedu na ratnu dužnost za H.S. i razrješenju Šehagić Jasmina, priznanica o oduzimanju pušaka i municije S.H. od 20.02.1993 godine i M., naredba komadanta Dž.H. kojom se određuje vojnički pritvor za vojnika P.F. i Z.E., naredba sa nečitkim datumom 309. Brdske Brigade o upotrebi vojne policije od 17.03.1993 godine, zatim spisak pripadnika vojne policije iz februara 1993 i januara 1993 godine, spisak lica raspoređenih u jedinicama oružanih snaga opštine Kakanj od 23.06.1992 godine, zdravstvena knjižica za Šehagić Jasmina, izvještaj za Radio BiH studija Kakanj broj 111729/92 od 11. kolovoza 1992 godine Opštinski Stožer Kakanj, rješenje od 04.01.2013 godine kojim se utvrđuje brisanje novčane kazne za Šehagić Jasmina, novinski izvještaj u više primjeraka, ribočuvarska iskaznica broj 1 i evidencija o dobrovoljnom davanju krvi za Šehagić Jasmina, zapisnik o prijemu ratnog plijena od 25.10.1993 godine primjerak CD na kojima se Šehagić Jasmin vidi sa komadantom ratnog štaba u pratnji muzičke čete generalštaba.

Sud je odbio prijedlog odbrane za uvođenje kao materijalnog dokaza u spise suda zapisnika o saslušanju svjedoka T.J. iz Kaknja PU Kakanj od 06.04.2006 godine iz razloga što je KT Zenica na ranijem gl pretresu odustao od saslušanja ovog svjedoka, obzirom da je i optužnicu izmijenio u dijelu koja se odnosila na ovog svjedoka kao oštećenog i taj opis u optužnici izostavio, a imenovani T.J. nije uopšte saslušan u toku glavnog pretresa niti je od odbrane predlagan da bude saslušan, da bi se eventualno njegov iskaz koji je dat na zapisnik mogao prihvatiti kao dokaz i cijeliti u sklopu svih ostalih dokaza odbrane odnosno optužbe. Takođe je odbijen i prijedlog za uvođenje kao materijalnog dokaza u spise suda zapisnika o saslušanju osumnjičenog A.H. od 12.12.2012. godine, obzirom da navedena osoba nije u ovom postupku dakle glavnog pretresa saslušan niti u svojstvu svjedoka niti je predlagan od stranaka i branioca a niti se radi o optuženoj osobi u ovom postupku.

Takođe je odbijen prijedlog za uvođenje kao materijalnog dokaza u spise suda zapisnika o ispitivanju osumnjičenog L.A. od 30.11.2012. godine, obzirom da je ova osoba već saslušana

kao svjedok u ovom postupku i taj zapisnik prihvaćen kao dokaz, a L.A. nije osumnjičeni niti optužena osoba u ovom konkretnom predmet, zbog čega prijedlog odbrane za uvođenje kao dokaza zapisnik o saslušanju ovog lica u svojstvu osumnjičenog i nije prihvaćen kao osnovan.

Na osnovu izvedenih dokaza optužbe, koje je ovaj sud cijenio kako pojedinačno tako i u međusobnoj povezanosti sa drugim izvedenim dokazima optužbe a koji su materijalne prirode, te iste na određeni način dovodeći u vezu sa određenim dokazima koje je odbrana izvela u toku glavnog pretresa, a sve ovo čineći u skladu sa principom slobodne ocjene dokaza, obzirom da sud nije prilikom ocjene dokaza vezan formalnim pravnim pravilima kada se radi o donošenju zaključka o tome da li je određena odlučna činjenica dokazana ili ne, sud je našao da u konkretnom krivičnom predmetu nije van razumne sumnje dokazano da je optuženi Šehagić Jasmin počinio u sticaju produžena krivična djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona bivše SFRJ a sve u vezi sa članom 54 i 55. KZ FBiH, zbog čega ga je primjenom odredbe člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku FBiH oslobodio od optužbe za inkriminisane radnje kako su opisane u izreci ove presude.

Naime, u toku glavnog pretresa bilo je neophodno utvrditi bitne činjenice i okolnosti koje se odnose na opšta obilježja kao i posebna obilježja predmetnog krivičnog djela. Optužnicom se stavlja na teret optuženom da je u toku oružanog sukoba i u toku ratnog stanja u BiH, između jedinica Hrvatskog vijeća odbrane i Armije R BiH, kao pripadnik Armije R BiH u vremenskom periodu od 09. juna do kraja mjeseca septembra postupao protivno pravilima Humanitarnog prava kršeći odredbe člana 4. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima kao i člana 3. stav 1. tačka 1., člana 13. i člana 31. u vezi sa članom 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949 godine i Protokola 1 iz 1977 godine koja zabranjuje povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu. Kada se radi o uslovu da inkriminirane radnje mogu biti poduzete u situaciji kada postoji oružani sukob između dviju strana, ovaj sud nalazi da na osnovu izvedenih subjektivnih dokaza optužbe tako i odbrane jeste u kritičnom periodu obuhvaćenom optužnicom, na teritoriji općine Kakanj je postojao oružani sukob između jedinica HVO-a i Armije BiH. Inače u toku postupka tužilaštvo nije predložilo niti izvodilo dokaze o postojanju oružanog sukoba kao što su recimo Odluka predsjedništva BiH o proglašenju neposredne ratne opasnosti ili proglašenju ratnog stanja niti je prilagana ili predloženo izvođenje kao dokaza Odluke o formiranju hrvatskog vijeća odbrane od 08.04.1992 godine u Hrvatskoj zajednici Herceg Bosna. No bez obzira na ove propuste, sud nalazi da je oružani sukob postojao obzirom na iskaze svjedoka optužbe tako i odbrane koji su ovu činjenicu u iskazima potvrdili.

Međutim u toku postupka nisu od strane optužbe izvođeni dokazi u pogledu karaktera oružanog sukoba koji je postojao, obzirom da se u optužnici poziva na kršenje Dopunskog Protokola I iz 1977 godine uz Ženevske konvencije, dakle na Protokol o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba. Nisu izvođeni od strane optužbe bilo kakvi dokazi, niti data obrazloženja ni razlozi zbog čega i zašto smatra optužba da su radnjama kako su opisane u optužnici povrijeđene i koje odredbe ovog Protokola I tj.zašto i na osnovu kojih dokaza nalazi da su opisane radnje u činjeničnom opisu optužnice, počinjene, ili vezane za oružani sukob koji ima međunarodni karakter. Obzirom da je utvrđenje i dokazivanje na strani tužioca, da se radilo o oružanom sukobu određenog karaktera u kritično vrijeme, između ostalih elemenata krivičnih djela, koje se moraju dokazati od strane tužilaštva, uslov za oglašavanje optuženog lica krivim zbog kršenja odredaba tako u optužnici navedenog Dopunskog Protokola I.

Postojanje oružanog sukoba a u ovom slučaju i neophodnost dokazivanja karaktera tog oružanog sukoba obzirom na pozivanje u optužnici na Dopunski Protokol I, svakako predstavlja jedno od bitnih obilježja predmetnih krivičnih djela, a nedokazivanje nekog od bitnih obilježja krivičnog djela znači da ni samo djelo kao ukupnost činjenica i okolnosti u objektivnom i subjektivnom smislu nije dokazana. Karakter oružanog sukoba kao odlučne činjenice neophodno je bilo utvrđivati i dokazivati od strane zastupnika optužbe, obzirom da je optuženom stavljeno na teret činjeničnim opisom optužnice da je između ostalog i kršenjem Dopunskog Protokola I uz Ženevske konvencije od 12. augusta 1949 godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba učinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ. (Navedeni stav proizilazi iz rješenja Vrhovnog suda FBiH broj: 03 0 K 006506 14 Kž 2 od 14.05.2013 godine).

U toku glavnog pretresa su izvedeni dokazi saslušanjem svjedoka optužbe i to oštećenih J.I., K.M., K.S., L.S., Č.J i K.J. te svjedoka L.A.. Iz iskaza navedenih svjedoka po ocjeni tužilaštva proizilazi nesporno utvrđenim da je optuženi Šehagić Jasmin prema navedenim oštećenim poduzimao radnje opisane u izreci presude u svojstvu upravnika zatočeničkog objekta koji je formiran u prostorijama Stare Direkcije RMU Kakanj u Kaknju, učestvovao u premlaćivanju, uz povredu osobnog dostojanstva na uvredljiv i ponižavajući način, te zajedno sa drugim pripadnicima vojne policije i vojnicima Armije R BiH, tukao te psihički i fizički maltretirao zatočenike, a posebno Č.J., K.J., K.S., L.S., J.I. i K.M., tako što ih je tukao rukama i nogama, drvenim palicama i kablovima po cijelom tijelu, nanoseći im tako snažnu tjelesnu i duševnu bol i patnju.

Ovakve tvrdnje tužioca u konkretnom slučaju imajući u vidu upravo iskaze ovih svjedoka i sadržaj istih, koje su dali u fazi istrage a koje je tužilac priložio na glavnom pretresu i to: zapisnik o saslušanju svjedoka J.I. dat MUP Zenica od 11.09.2012 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.M. dat u MUP Zenica od 11.09.2012 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.S. dat u PS Kakanj broj: 08-03/5-4-313/06 od 12.04.2006 godine i zapisnik o saslušanju svjedoka K.S. dat u PS Kakanj istražiteljima Tužilaštva BiH dana 03.09.2008 godine pod brojem KTA-RZ-558/06, zapisnik o saslušanju svjedoka S.L. PS Kakanj 05.05.2006 godine i zapisnik o saslušanju svjedoka S.L. dat u PS Kakanj istražiteljima Tužilaštva BiH dana 03.09.2008 godine pod brojem: KTA RZ 558/06, dok iskaze drugih svjedoka –oštećenih nije prilagao u toku postupka jer ih nije ni djelomično predočavao saslušanim svjedocima- oštećenim, te cijeneći iskaze saslušanih svjedoka optužbe i koje su dali na glavnom pretresu a u vezi sa iskazima iz istrage, po ocjeni sudećeg vijeća nisu na nedvojbenu i nesumnjivu način utvrđene.

Iskazima svjedoka se nije u punoj mjeri mogla pokloniti vjera i to upravo u onim dijelovima iskaza na osnovu kojih bi se imalo utvrditi odlučne činjenice koje se navode kao takve u optužnici Kantonalnog tužilaštva i to prije svega u pogledu toga da je u prostorijama Stare Direkcije RMU Kakanj u Kaknju formiran zatočenički objekat. Navedeni svjedoci nisu u svojim iskazima potvrdili niti navodili da se radilo o zatočeničkom objektu, nego da su kako kaže svjedok J.I. bili smješteni u tri prostorije gdje su imali hranu. Dakle, ni ostali svjedoci K.M., K.S., te L.S. koji nije neposredni očevidac bilo kakvih nedozvoljenih radnji koje se optuženom Šehagić Jasminu stavljaju na teret, nego je u svom iskazu na glavnom pretresu i u istrazi prepričavao šta je čuo za vrijeme njegovog boravka u zatvoru odnosno Direkcije rudnika Kakanj, ni ovaj svjedok ne potvrđuje kao ni K.S., Č.J. i K.J. da se radilo o zatočeničkom centru, kakvu formu i karakter prostorijama u koje su dovođeni lica hrvatske nacionalnosti daje Kantonalno tužilaštvo kroz sintagmu „ u formiranom zatočeničkom

objektu“. Tužilaštvo ne izvodi bilo koje druge dokaze materijalne prirode a niti iz iskaza saslušanih svjedoka odbrane proizilazi da su te prostorije u Staroj Direkciji RMU Kakanj (radilo se o tri prostorije velične 5x4 metra kako je istako svjedok J.I. ili druge), imale karakter formiranog zatočeničkog objekta po bilo čijoj naredbi, odobrenju, iz komande Armije BiH ili štaba teritorijalne odbrane Općine Kakanj u to vrijeme, mada je činjenica da su u te prostorije dovođeni zarobljeni pripadnici HVO-a kao i civili hrvatske nacionalnosti. Ova činjenica slijedi utvrđenom iz naredbe komadanta H.B. broj: 01/528-1 od 24.06.1993 godine o postupanju sa privedenim i pritvorenim pripadnicima HVO-a kojom se zabranjuje upotreba privedenih lica za izvođenje bilo kakvih fizičkih radova, te se navedenim licima moraju osigurati sva prava koja im pripadaju po Ženevskoj konvenciji. Zbog ove činjenice sud ne može prihvatiti tvrdnje određenih svjedoka odbrane da nisu ništa znali o tome da se u Direkciji RMU Kakanj dovode i pritvaraju pripadnici HVO-a i civili, te da nisu navodno ništa znali o zlostavljanju i maltretiranju.

Svjedok J.I. je u svom iskazu naveo da su sukobi između Armije BiH i HVO-a na području njegovog sela Crnač, počeli 08. ili 09.06.1993 godine kada su se oni ujutro predali Armiji BiH. Ovaj svjedok za koga tužilaštvo u opisu optužnice ne navodi da li se radi o ratnom zarobljeniku ili civilnom licu, niti u tom pravcu izvodi dokaze kojima bi se utvrdio status ove osobe, od čega zavisi i odluka suda o tome da li se u eventualno protupravnom postupanju optuženog Šehagić Jasmina u odnosu na ovo lice čiji status (da li je civilno lice ili ratni zarobljenik) od strane tužilaštva izvedenim dokazima nedvojbeno utvrđen, mogle kvalifikovati kao krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika ili civilnog stanovništva. Zbog te nejasnoće i nedokazanosti ove odlučne činjenice koja se odnosi na status J.I.I, nije moglo biti donesena ni pravilna i zakonita odluka kada se radi o odlučnoj činjenici da li je optuženi eventualno protupravne radnje poduzimao prema civilnom licu ili ratnom zarobljeniku. Stoga, je ovaj sud i u pogledu optuženog donio dakle oslobađajuću odluku smatrajući da tužilaštvo nije dokazalo status ove osobe u navedenom periodu, tako da se zbog tog nedostatka u dokazivanju odlučne činjenice a koja nije utvrđena ni iskazom svjedoka J.I. a niti drugim dokazima, nije mogla donijeti drugačija odluka. Takođe ono što proizilazi iz optužnice jeste da je navodno optuženi još nekoliko puta do zadnje trećine septembra mjeseca 1993 godine zatočenika J.I. ponovo tukao 26.08.1993 godine kada je kako u optužnici stoji ponovo zarobljen, te kroz tu činjenicu koja proizilazi iz iskaza svjedoka J.I. da je 26.08.1993 godine zarobljen od pripadnika Armije BiH u selu Kopljari kao pripadnik HVO-a , odveden u Staru Direkciju rudnika Kakanj, tužilaštvo izvodi zaključak da je oštećeni J.I. pri predaji Armiji BiH 08. ili 09.06.1993 godine imao status pripadnika HVO-a koja odlučna činjenica nije bilo čime dokazana od strane tužilaštva u toku postupka. Stoga, po ocjeni ovog vijeća nedokazanost statusa oštećenog na dan 09.06.1993 godine predstavlja nedostatak utvrđenja odlučne činjenice na osnovu koje bi ovaj sud mogao izvesti zaključak da je ovo lice imalo status ratnog zarobljenika dana 08. ili 09.06.1993 godine, a izvoditi takav zaključak na osnovu okolnosti da je ova osoba zarobljena kao pripadnik HVO-a 26.08.1993 godine (bez dokaza da li je to bilo u borbi), te u cjelosti zaključiti da se radilo o ratnom zarobljeniku prema kome je navodno optuženi postupao na protupravan način (tukao, premlaćivao , lomio rebra, udarao palicama), ne bi bio osnovan jer drugim dokazima te okolnosti nisu potvrđene. Dakle, optužba ovoj osobi J.I. daje status ratnog zarobljenika u cijelom vremenskom periodu, a što nije nedvojbeno utvrđeno, tako da u pogledu ove odlučne činjenice nema dovoljno dokaza zbog čega je optuženi u odnosu na ovu radnju koja po opisu iz optužnice ulazi u konstrukciju produženog krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, oslobođen.

Cijeneći iskaz svjedoka J.I. koji je dat u toku istrage (koji iskaz su priložili kao dokaz branilac i tužilac) i na glavnom pretresu ovaj sud nalazi da se iz sadržaja tog iskaza ne može na jasan i određen način izvesti pouzdan zaključak da je optuženi Šehagić Jasmin učestvovao u premlaćivanju ovog svjedoka dana 10.06.1993 godine sa B.H. i još jednim licem da su ga tukli svime i svačime da su ga pitali gdje se nalazi oružje, te da je zadobio teške tjelesne ozljede prelom rebara koje kako je rekao može dokazati rengenkim snimkom iz 1994 godine, (bez obzira da li je bio civil ili vojni zarobljenik) jer sam svjedok je na glavnom pretresu održanog dana 06.05.2013 godine u direktnom ispitivanju od strane tužioca rekao da je doveden u prostoriju gdje je bio B., Šehagić i još treći za kog ne zna ko je bio, te da su ga tukli svim i svačim, slomili mu rebra kada su ga tukli nogama, ali da ne može reći u tučnjavi sudjelovao Šehagić, izričito u nastavku tvrdeći „tukli su me ova dvojica, ali je Šehagić bio tu“. Dakle svjedok nije izričit i ne tvrdi da ga je tukao Šehagić dana 10.06.1993 godine, ali kaže da je isti bio prisutan kada su ga druga dvojica tukli, i to kako kaže Šehagić je bio prisutan u svojstvu upravnika zatvora. Sa navedenog razloga, iskaz ovog svjedoka iz istrage u dijelu kada kaže da ga je Šehagić odmah pretukao i nakon što je svjedok 26.08.1993 godine zarobljen na teritoriji Vareša i odveden u Staru Direkciju rudnika Kakanj, pretukao i odveo u svoju kancelariju gdje mu je dao neki papir da piše sve što je vidio u Varešu, se ne može prihvatiti uvjerljivim i vjerodostojnim iskazom, koji bi poslužio kao pouzdan osnov za izvođenje zaključka da je optuženi prema ovom licu vršio premlaćivanje, fizičko i psihičko maltretiranje, te udaranje rukama, nogama, drvenim palicama i kablovima po cijelom tijelu, jer to ovaj svjedok na glavnom pretresu nije potvrdio, osim što samo paušalno navodi da mu je navodno optuženi zaprijetio da ukoliko ne bude pisao ko je zapovjednik i slično, da će ga tući i da ga je navodno tukao. Svjedok J.I. konkretno u svom iskazu iz istrage navodi da ga je u toj prostoriji tukao S.M. i da mu je prijetio pištoljem, tjerao da skine hlače, govoreći da je njegov rođak nadimka „M.“ tih dana ranjen u testise, zatim ga je tjerao da klanja, da ljubi privjesak na lančiću u obliku džamije, i slično, te ga vrijeđao tukao i maltretirao na razne načine i da su te tuče i maltretiranja trajala sve do zadnje trećine devetog mjeseca 1993 godine. Dakle J.I. jasno opisuje u detalje način maltretiranja prijetnje, koje mu je upućivao S.M. i kako ga je tukao do zadnje trećine devetog mjeseca 1993 godine a ne opisuje jasno, određeno i uvjerljivo način eventualnog protupravnog postupanja prema njemu od strane Šehagić Jasmina, osim što paušalno tvrdi na glavnom pretresu da je Šehagić rukama i nogama tukao dva brata K.Š. i F.. Za ove tvrdnje tužilaštvo nije ponudilo bilo koje druge dokaze, a na iskazu J.I., koji je doveden u pogledu pouzdanosti u razumnu sumnju sopstvenim izjavama datim u direktnom ispitivanju tužioca, takođe i u unakrsnom ispitivanju od strane odbrane, zbog čega ovo sudeće vijeće nije moglo izvesti pouzdan zaključak da je optuženi postupao na način opisan u optužnici prema J.I. a ni prema ostalim zatočenicima, posebno Č.J., K.J., K.S., L.S. i K.M., o čemu će biti dato obrazloženje u nastavku presude.

Obzirom na različitosti u iskazima ovog svjedoka kada se radi o tvrdnjama koje je dao na zapisnik u istrazi i onoga što je govorio pred sudskim vijećem u direktnom i unakrsnom ispitivanju te imajući u vidu da svjedok nije dosljedan u svom kazivanju i koje se u pogledu bitnih činjenica i okolnosti kazivanje ne podudara niti je u svojim iskazima dosljedan, sud takođe smatra da svjedok pribjegava refleksu osobe koja je doista moguće povrijeđena i želi nešto dokazati, ali nije siguran ko je to uradio (isključuje kao počinioca optuženog Šehagić Jasmina u iskazivanju na glavnom pretresu), a onda prvi puta pominje događaj koji nikada do tada nije opisao a vezano za braću K.Š. i F. koji uopšte nisu pominjani u istrazi. Takođe je razlika primjetna u iskazu ovog svjedoka dat na glavnom pretresu kada se radi o događaju od 26.08.1993 godine za koji kaže „ 26.08. ja sam bio sam i samog su me doveli i tada me je pretukao Šehagić a niko od svjedoka nije bio u prostoriji“, dok u istrazi spominje da je u toj prostoriji maltretiran od strane S.M..

Dakle, očigledno da iskaz ovog svjedoka nije pouzdan, uvjerljiv niti konzistentan u pogledu bitnih činjenica i okolnosti, te se na osnovu istog ne mogu izvesti pouzdani zaključci o učešću optuženog Šehagić Jasmina u protupravnim radnjama koje se optuženom izmijenjenom optužnicom stavljaju na teret.

Takođe iskaz svjedoka J.I., osim razloga koji su naprijed navedeni a koji dovode u sumnju uvjerljivost i vjerodostojnost iskaza istog, doveden je u sumnju i materijalnim dokazima odbrane i to medicinskim nalazom i dokumentacijom, kada se radi o povredi - loma rebara, jer nije ni medicinski nigdje zadokumentovana kao povreda (nalaz i mišljenje specijaliste od 19.07.1994 godine, 28.01.1998 godine, bolnički izvještaj od 22.10.1998 općina Bolnica Livno, uputa specijalisti od 23.11.1993 godine, nalaz i mišljenje specijaliste sa nečitkim datumom, uputa specijalisti sa nečitkim datumom, nalaz ljekara specijaliste Boris Magazina sa nečitkim datumom), a inače svi ovi nalazi su izdati od doktora Borisa Magazina. Nadalje, tri nalaza od kojih za razliku od doktora Magazina jedan nije opečaćen, zatim nalaz doktora Brekala od 04.11.1994 godine, uputnica od 03.11.1994 godine, klinički nalaz od 16.02.1995 godine, uputnica specijalisti od 17.02.1994 godine, svi se odnosi se oštećenog J.I.). Dakle, ova povreda loma rebara nije nigdje medicinski zadokumentovana kao povreda, nego je samo pominjana u anamnestičkim intervjuima ovog svjedoka koje je davao u određenim situacijama liječnicima kojima se nakon izlaska iz zatočeničkog objekta obraćao, a prema zadnjem nalazu iz maja 1995 godine od ratnih povreda se spominje samo ozljeda glave za koju, po nalaženju ovog suda, ne postoje dokazi da ju je bilo kada i na bilo koji način oštećenom J.I. nanio Šehagić Jasmin. Ni u jednom medicinskom dokumentu nije navedeno niti je J.I. u medicinskim intervjuima spomenuo da mu je bilo koju povredu nanio optuženi Šehagić Jasmin.

Osim toga sud nalazi da se iskazima svjedoka odbrane dovodi u sumnju uvjerljivost i vjerodostojnost i pouzdanost dijela iskaza oštećenog J. kada je paušalno navodio bez detaljnih opisa da ga je tukao optuženi Šehagić, jer su svjedoci odbrane i to B.R., B.Ž., koji su takođe bili odvedeni u pritvor kod Šehagić Jasmina, kao i P.M., te J.P. svi jasno i određeno u svojim iskazima okarakterisali optuženog kao osobu koja se prema hrvatskom življu ponašala tako da je za svaku pohvalu, a da se svjedoku J.I. ne bi trebalo puno vjerovati, kako je to kazao jedan od svjedoka. Pored toga već je istaknuto da je sam svjedok J. istakao na glavnom pretresu, „da misli da ga je tukao i Šehagić Jasmin“ ali da nije siguran u to, tako da se zbog ove izjave iskaz svjedoka J. u cjelini ne može prihvatiti uvjerljivim, vjerodostojnim i pouzdanom osnovom po svom sadržaju u bitnim dijelovima za izvođenje zaključka o tome da je optuženi prema ovom svjedoku postupao na protupravan način a kako je to opisano u optužnici vezano za ovog oštećenog.

Iskaz svjedoka oštećenog J.I. kada tvrdi da su K.M. i K.J. mogli vidjeti sve što se dešavalo sa njim, i da ga je Šehagić Jasmin tukao kada je drugi put bio zarobljen, nije potvrđen upravo iskazima svjedoka oštećenih K.M. a niti K.J..

Tako svjedok oštećeni K.M. je u svojoj izjavi na glavnom pretresu istakao da je sukob Armije BiH i HVO-a počeo 08. ili 09.06.1993 godine kada su se organizirali na zaštitu civila i potvrđuje da se pucalo, ali ovaj svjedok kao ni svjedok K.J. ne potvrđuju u svojim iskazima da su vidjeli nakon što su predali oružje i položaje, te odvedeni u prostorije MSO Rudnika gdje su bili smješteni, da je optuženi Šehagić Jasmin tukao J.I.. Svjedok samo pominje da jedne prilike otrčao u wc i vidio J.I. kome je od udaraca bila natečena glava, te da je J.I. od nekih lica odveden prema Zumrinoj vodi, prema Tršću na kraj sela i da su ga tu pretukli. Ne

pominje uopće da je oštećenog J.I. tukao Šehagić Jasmin a ne navodi niti imena drugih lica koja su odvela J.I. na kraj sela i pretukli ga. Inače ni sam oštećeni J.I. u svom iskazu ne potvrđuje ove navode svjedoka K.M. da je odvođen na kraj sela i da je tamo pretučen, tako da se iskazi svjedoka J.I. ne mogu prihvatiti pouzdanim ni uvjerljivim jer nisu u saglasnosti niti su konzistentni po svojoj sadržini a niti su u saglasnosti sa iskazom K..M. koji navodi nešto što upoće J.I. ni u jednom momentu u svojim iskazima ne spominje. Svjedok J.I. je u svom iskazu spomenuo K.J., kao lice koje je moglo vidjeti da Šehagić Jasmin tuče njega, tj J., ali u svom iskazu K.J. ni u jednom momentu nije spomenuo da je bilo kada vidio ili od nekoga čuo da je Šehagić Jasmin tukao J.I. rukama, nogama, drvenim palicama, kablovima, sam ili sa nekim drugim pripadnicima Armije R BiH.

Za svjedoka K.M. za kog u optužnici stoji da se radi o ratnom zarobljeniku, po nalaženju suda nije dokazano svojstvo bilo kojim objektivnim dokazima da se radilo o osobi koja je učestvovala neposredno u borbama između HVO-a i Armije BiH 08. ili 09. juna 1993 godine, nego samo svjedok ističe da je išao na razgovor sa Č.M. gdje je dogovoreno da se pusti stanovništvo prema Kraljevoj Sutjesci, a oni su predali položaj i oružje, a kada su predali oružje bili su provocirani i došlo je do obračuna golim rukama, a zatim su kako kaže njega njegovu braću D. i B.K., zatim M.A., K.T. i D. odveli u MSO rudnika, gdje su bili smješteni u prostoriji 4x4 metra. Ovaj svjedok dakle nije potvrdio da je bio ratni zarobljenik niti da je učestvovao u bilo kakvim borbama, a kada navodi da se pucalo ne kaže da je on učestvovao u tim borbama niti da je bio u vojnoj uniformi, tako da status ovog svjedoka (da se radi o ratnom zarobljeniku) nije na pouzdan način izvedenim dokazima tužilaštva utvrđeno a koji status predstavlja bitno obilježje krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. KZ SFRJ. Inače ratnim zarobljenicima se u smislu odredba Međunarodnog humanitarnog prava i to Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima smatraju osobe koje su neposredno učestvovala a zatim zarobljene u borbi. U konkretnom slučaju to nije situacija sa svjedokom K.M., koji bi se mogao smatrati civilnom osobom obzirom da se prema odredbi člana 3. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949 godine civilnim osobama smatraju osobe koje neposredno ne sudjeluju u neprijateljstvima podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje te lica onesposobljena za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode ili iz bilo kog drugog razloga. Sa navedenog razloga optuženi po nalaženju ovog suda i nije mogao počinuti krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, prema K.M..

Iskaz svjedoka K.M. ne nalazi potvrdu dakle u iskazima bilo kog drugog svjedoka, kada se radi o tvrdnji istog da ga je u rudniku gdje je ostao 20-tak dana tom prilikom nogama i rukama tukao i sam Šehagić Jasmin zvani „Penzija“, kojeg je poznavao još od prije rata, te pomoćnik Šehagića iz Brežana ili Obara te da je fizičko maltretiranje počelo od samog ulaza kao dobrodošlica, kako kaže svjedok gdje je bila masa ljudi, i nije mogao tačno pogledom pratiti ko ga je i kada udario, ali je osobe jasno poznavao i po glasu. Iz ovog dijela iskaza koji nije jasan, određen i uvjerljiv ne može se izvesti zaključak da je ovog svjedoka tukao i sam Šehagić Jasmin jer je iskaz kontradiktoran, obzirom da prvo kaže da ga je tukao i sam Šehagić Jasmin a onda da nije mogao pratiti ko ga je i kada udario jer je bila masa ljudi. Tvrdnja svjedoka da su zatočenici dobili naredbu od Šehagić Jasmina da ne smiju nikome govoriti da su tučeni, takođe nije potkrepljena bilo kakvim drugim dokazom subjektivne ili materijalne prirode jer tu tvrdnju ne potvrđuje bilo koji od saslušanih svjedoka optužbe, dakle niko od ostalih lica koje je optužnica tretira kao oštećene, a niti je to potvrdio svjedok optužbe L.A.. Svjedok K.M. je na upit predsjednika vijeća rekao da je prilikom odlaska u wc pitao za J.I. koji je bio odveden, i istog vidio u susjednoj prostoriji natečene glave. Dakle, svjedok je i u ovom iskazu nejasan, u pogledu toga da li je uopće svjedok J.I. udarce zadobio dok se nalazio

u prostorija RMU Kakanj ili je povrede (povrede na glavi koja je bila otečena), zadobio nakon što je odveden prema Zumrinoj vodi na kraj sela gdje je kako kaže svjedok oštećeni J. pretučen, ali on to kako tvrdi nije vidio, dakle konkretno ko i kako tuče J.I.. Dakle, ne pominje uopšte svjedok optuženog kao lice koje je tuklo ili odvelo sa drugim licima J.I. u na kraj sela gdje je pretučen i kao takav vraćen u objekat.

Iskaz svjedoka K.M. doveden je u sumnju materijalnim dokazom odbrane koji je izveden tokom glavnog pretresa, i to rješenjem općine Livno od 28.11.2006 godine gdje je navedeno upravo po kazivanju K.M. da je povrede zadobio u Logoru Čatići, dakle ne u Direkciji RMU Kakanj, a iz svih provedenih dokaza optužbe pa i odbrane jasno proizilazi da optuženi Šehagić Jasmin nije uopće bio prisutan u bilo kom svojstvu u tzv. Logor Čatići.

Sa ovih razloga uvjerljivost i vjerodostojnost iskaza K.M. nije mogla biti prihvaćena nesumnjivom, jer je iskaz kontradiktoran sam sebi i drugim dokazima, prije svega iskazu svjedoka J.I. koji u svom iskazu je tvrdio da je K.M. mogao vidjeti šta se dešava s njim, tj svjedokom J.I., u objektu.

Gore navedena ocjena iskaza svjedoka J.I. i K.M. proizilazi iz ocjene ovog suda kada se radi o iskazu svjedoka K.J. koji je doveden u vezu sa naprijed navedena dva svjedoka.

Svjedok K.J. jasno ističe da je bio u civilnoj odjeći kada je u naselju Albanija zaustavljen i autom odvezen u Direkciju Rudnika Kakanj, gdje je proveo 15-20 dana. Ovaj svjedok iako naveden u optužnici kao oštećeni i to kao osoba prema kojoj je optuženi Šehagić Jasmin u više navrata zajedno sa drugim pripadnicima Armije R BiH posebno nanosio fizičke i psihičke bolove premlaćivanjem, a među koje Tužilaštvo u optužnici uvodi i osobe A.L., Z.L., K.J. te Č.J. i L.M. ni u jednom momentu nije potvrdio u svom iskazu da ga je tukao Šehagić Jasmin kog zna po nadimku „Penzija“ i za koga u iskazu kaže da je čuo da je bio glavni u tom dijelu gdje su se ljudi prikupljali. Dakle ovaj svjedok K.J. je samo naveo da je prvu noć išao na ispitivanje gdje su ga tukli kablom iza leđa, tako da nije mogao vidjeti ko ga je to tukao. Dakle, ni u jednom momentu nije tvrdio a niti ovlaš naznačio da je njega sam ili zajedno sa drugim premlaćivao, tukao, zlostavljao optuženi Šehagić Jasmin. Dakle iz iskaza ovog svjedoka ne može se izvesti zaključak o dokazanosti tvrdnje optužbe da je prema ovom svjedoku, optuženi sam ili sa drugim pripadnicima Armije BiH postupao na nedozvoljen i nehuman način tako što bi ga tukao nogama, kablovima, šakama, šlaufom. Ovaj svjedok i u unakrsnom ispitivanju je rekao da ga optuženi Šehagić Jasmin nije lično tukao nego da su ga tukla druga lica. Napomenuo je da zna da je jednom prilikom vidio da je dovedeno lice prezimena L. ali ne zna ime koji je bio povrijeđen i u toku noći odveden u bolnicu, a istakao je i to da su mnogi ljudi dobijali batine ali da su to sve prešutjeli jer je situacija bila takva. Iskaz svjedoka K.J. od 28.02.2007 godine dakle iz istrage, takođe u svom sadržaju ne pominje Šehagić Jasmina kao izvršioca bilo kakvih protupravnih radnji prema njemu, nego spominje da su to učinili pripadnici Armije BiH čija imena ni tada ovaj svjedok K.J. nije pominjao niti navodio, a niti na glavnom pretresu bilo koga označava imenom i prezimenom dok Šehagić Jasmina spominje samo kao upravnik i u jednom i u drugom iskazu, ali ne kao izvršioca dakle bilo kakvih protupravnih radnji prema njemu.

Dakle, tužilaštvo po ocjeni suda nije dokazalo da je optuženi poduzimao prema K.J. bilo kakve protupravne radnje koje bi predstavljale postupanje protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava u smislu kršenja odredbi Ženevskih konvencija o postupanju sa ratnim zarobljenicima, odnosno protivno članu 3. stav 1. tačka a) člana 13. i člana 31. u vezi sa članom 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od

12.08.1949 godine i Protokola 1 iz 1977 godine, koji inače zabranjuju povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu zaštićenih osoba (ratnih zarobljenika i civilnih lica).

Inače, ni za ovog svjedoka oštećenog u činjeničnom opisu optužnice nije naznačeno da li je bio civilno lice ili ratni zarobljenik, niti je to u toku postupka optužba dokazivala određenim dokazima, te ova odlučna činjenica u smislu pojmovnog određenja bića krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret je ostala neutvrđena, te je time pravna kvalifikacija navodno učinjenih radnji, opisani u optužnici u odnosu na ovo lice, ostala nejasna, nerazumljiva pa time i neodređena dakle dvojbeno. Ne proizilazi inače iz činjeničnog opisa optužnice koje radnje tačno, za koje se tereti optuženi, predstavljaju radnje produženog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. i radnje produženog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona bivše SFRJ.

Svjedok K.J. dakle takođe nije kako je već pomenuto naprijed ni u jednom momentu potvrdio iskaz svjedoka J.I. kada je ovaj u svom iskazu naveo da je maltretiranje koje doživio svjedok oštećeni J.I. mogao vidjeti i svjedok K.J. kao i već ranije pomenuti svjedok K.M.. Sa ovog razloga, sud zaključuje da je iskaz svjedoka J.I. te samog K.M. neodređen, neuvjerljiv i nepouzdan u smislu mogućnosti izvođenja, van razumne sumnje, zaključka da je optuženi postupao na način u mjestu i vrijeme kako je to opisano u optužnici Kantonalnog tužilaštva.

Za svjedoka K.S. optužba tvrdi da je zadobio psihičke patnje od strane optuženog i da mu je optuženi prijetio da će mu odrezati sve prste na rukama, a takva tvrdnja po nalaženju ovog vijeća uopšte nije na bilo kojim način dokazana, ne samo kroz iskaz svjedoka oštećenog K.S. a koji je svjedočio na glavnom pretresu, nego bilo kojim drugim dokazima a koje Tužilaštvo nije izvodilo osim što je saslušan svjedok K.S.. Na glavnom pretresu ovaj svjedok navodi da je radio u staroj jami Kakanj na poslovima održavanja ski-lifta sve do 09.juna 1993 godine kada je došlo do sukoba i kada je otišao u Vareš gdje je bio sve do 22.09.1993 godine, kada se odlučio vratiti kući u Haljiniće gdje na putu sreće petoricu vojnika, koji mu govore da imaju naredbu da koga god sretnu da ga moraju privesti u policiju, te su njega dva vojnika otpratili u Kraljevu Sutjesku u policiji, odakle odlazi kako svjedok kaže u svoje mjesto u Haljiniće. Dakle svjedok ni u jednom momentu ne pominje da je bilo ko prema njemu preduzimaao bilo kakve radnje nasilja, niti da mu je iko prijetio, da će mu odrezati sve prste na rukama. Ovaj svjedok ni u jednom momentu na bilo koji način ne spominje uopšte kao učesnika bilo kakve negativne radnje optuženog Šehagić Jasmina, tako da tvrdnja Tužilaštva da je zatočeni civil K.S, fizički i psihički maltretiran i da mu je optuženi prijetio da će mu nožem odrezati sve prste na rukama, potpuno neosnovan i ne nalazi uporišta u bilo kom od izvedenih dokaza optužbe pa ni odbrane. Sud prihvata ovaj iskaz kao jasan, određen i uvjerljiv a ne onaj iz istrage u kome je svjedok navodio da ga je Šehagić Jasmin tukao, obzirom da je svjedok na glavnom pretresu u otvorenoj sudnici pod zakletvom, pred optuženim istakao bez dvoumljenja da optuženi Šehagić Jasmin nije prema njemu poduzimaao bilo kakve radnje nasilja.

Svjedok-oštećeni L.S. takođe se pominje u optužnici kao lice koje je fizički i psihički maltretirano od strane optuženog zajedno sa drugim pripadnicima vojne policije i vojnicima Armije BiH, a koja tvrdnja za svjedoke oštećene K.S., K.M., ni na koji način nije dokazana ni u odnosu na L.S. a ni K.J. što je već naprijed obrazloženo.

Naime, svjedok oštećeni L.S. kako je utvrđeno u toku postupka nije neposredni očevidac bilo kakvih radnji koje se optuženom stavljaaju na teret, tako da je bez osnova ova osoba L.S. uvrštena u opis optužnice kao fizički i psihički maltretirano lice jer ovaj svjedok je na

glavnom pretresu jasno i određeno naveo da on lično nije bilo maltretiran ni provociran za vrijeme njegovog boravka u zatvoru odnosno Direkcije Rudnika Kakanj gdje je proveo 9 dana i to kao civil, jer nije bio pripadnik niti jedne vojne formacije. Ovaj svjedok je istakao i to da sud u cjelosti poklanja vjeru ovom svjedoku, da ne zna ko je tukao ostale zatočenike, ali je čuo dreku i plač. Dok se iskaz svjedoka da je od ljudi u selu čuo da ih je tukao Šehagić, ne može kao posredan dokaz (rekla – kazala) prihvatiti kao osnov za izvođenje zaključka da je optuženi tukao bilo koga od zatočenika, a posebno ne lica koja tužilaštvo u optužnici navodi kao oštećene. Naveo je da je od ljudi koji su izašli iz zatvora (ne navodi imena bilo koga), čuo da su ih tukli Šehagić i R. kao i to da su Z. i A. (ne navodi prezimena) kada su došli kući govorili da su tučeni po hodniku. Ovaj iskaz L.S. je saglasan sa iskazom koji je dao u PU Kakanj dana 05.05.2006 godine i 03.09.2008 godine i to iskazi su identični kazivanju svjedoka na glavnom pretresu.

Dakle, ono što jasno i nedvojbeno proizilazi iz iskaza svjedoka L.S. koga optužba tretira kao oštećenog civila, jeste činjenica da optuženi nije tukao, niti maltretirao na bilo koji način i bilo kada ovog svjedoka dok se nalazio u zatvoru, odnosno boravio u Direkciji rudnika Kakanj.

Za svjedoka Č.J. i L.M. optužba tvrdi da je optuženi u više navrata zajedno sa drugim pripadnicima Armije R BiH učestvovao u premlaćivanju i nanošenju im psihičkih i fizičkih bolova, Č.J. i L.M., te da su ova dvojica nakon jednog takvog fizičkog premlaćivanja zbog zadobijenih povreda prebačeni u Dom zdravlja Kakanja potom i u Zeničku bolnicu.

Iz iskaza svjedoka Č.J. koji je saslušan i na glavnom pretresu, proizilazi utvrđenim i nedvojbenim da je isti kao civil priveden dana 09.juna 1993 godine u MSO Direkciju rudnika Kakanj i da su sa njim bili L.M., A. i Z.. Svjedok u svom iskazu ističe da je kako kaže samo jedanput ga tom prilikom optuženi Šehagić Jasmin udario kao i druge po jedanput preko leđa improviziranim kablom od struje i više ih nije tukao niti maltretirao. U Dom zdravlja Kakanj je zajedno sa L.M. prevezen nakon jednog događaja u kome je pretučen, ali svjedok ne imenuje optuženog kao osobu koja je učestvovala u tom premlaćivanju. Svjedok navodi da te prilike, u toj prostoriji gdje je premlaćen, nije bio prisutan optuženi Šehagić Jasmin, nego L.A. koji mu je držao nož pod grlom i još tri osobe. Tada je L.A. tražio da prizna je li pucao i šta ima od naoružanja, i tada su ga te osobe tukle nogama rukama, bacali stolice, skakali po prstima i pripadnici Armije BiH i to je trajalo 2-3 sata kako kaže svjedok. Sud ne spori činjenicu da je oštećeni Č.J. bio maltretiran fizički i psihički i da su mu nanesene tjelesne povrede, ali od osoba među kojima nije bio optuženi kao izvršilac, i da je zbog tih povreda prevezen u Dom zdravlja Kakanj a potom i u Zeničku bolnicu. Svjedok dakle u svom iskazu je izričit da mu ove povrede zbog kojih je dospio u bolnicu nije nanio optuženi Šehagić Jasmin jer kako kaže svjedok on te prilike i nije bio prisutan u toj prostoriji gdje je vršeno premlaćivanje. Stoga se ni na osnovu iskaza svjedoka Č.J. ne može izvesti zaključak o činjenicama i okolnostima koje bi optuženog dovele u vezu sa izvršenjem radnje krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva odnosno u konkretnom slučaju učinjenja djela prema oštećenom Č.J.. Potrebno je istaći i to da optužba nije na bilo koji način dokazala nekim drugim dokazima, potkrijepila tvrdnje iz optužnice da je svjedok Č.J. zaista i zadobio neke povrede, jer nije pribavljena bilo kakva medicinska ili druga dokumentacija koja bi potkrijepila i samu tvrdnju i sam iskaz svjedoka Č.J. u pogledu zadobijenih povreda i navoda oštećenog da ga je Jasmin udario jednom, prilikom dolaska u objekat. No međutim sud ne spori da je Č.J. pretrpio fizička premlaćivanja i psihička zlostavljanja, ali nalazi da to nije učinjeno od strane optuženog Šehagić Jasmina u mjeri i na način kako je to optužba ustvrdila u činjeničnom opisu, zbog čega se po nalaženju suda u postupanju optuženog ne nalaze

dokazanim činjenice i okolnosti koje bi ukazale na zaključak da je optuženi počinio navedeno krivično djelo, prema oštećenom Č.J..

Ni iz sadržaja iskaza svjedoka optužbe, L.A. datog na glavnom pretresu ne proizilaze činjenice i okolnosti iz koji bi se mogao izvesti zaključak da je optuženi Šehagić Jasmin počinio prema bilo kom od svjedoka koje optužnica tretira kao oštećene, inkriminirane radnje navedene u optužnici. Naime, ovaj svjedok je u svom iskazu pred vijećem naveo da je u vrijeme sukoba Armije BiH i HVO-a bio pripadnik 309. Brdske brigade, odnosno da je u prostorijama Direkcije rudnika Kakanj tj. MSO bio u svojstvu vojnog policajca pritvorenika zbog učinjenog neposlušna-odbijanja naredbe, te radio na održavanju kruga i to dva do tri sata kada dolaze po njega i odvođe ga radi drugih potreba i pohađanja kursa u CSB Zenica, pa je od 16.06.1993 godine pripadnik policije PS Kakanj. Navodi da je Šehagić Jasmin bio upravnik u tom dijelu pritvora gdje je svjedok bio u pritvoru. Čuo je u jednoj od prostorija da je bilo dreke vike i udaraca, te da je vidio jedno lice koje je krvavo izvedeno iz prostorija a po uniformi je zaključio da je pripadnik HVO-a. Dakle nije ni ovaj svjedok potvrdio da je optuženi Šehagić Jasmin bilo koga fizički ili psihički maltretirao, zlostavljao a nije vidio lično, da su zarobljenici i lica hrvatske nacionalnosti bili fizički maltretirani. Na glavnom pretresu ovaj svjedok suočen je sa svjedokom oštećenim Č.J. koji je tvrdio u svom iskazu da ga je upravo ovaj svjedok, prilikom boravka u Direkciji rudnika jedanput udario nogom iza vrata, i da je imao dužu plavu kosu, na što je svjedok L.A. odlučno negirao da je oštećenom zadao i taj jedan udarac kao i da nikada nije imao plavu kosu. Dakle, iskazom ovog svjedoka dovodi se u sumnju uvjerljivost i vjerodostojnost iskaza svjedoka Č.J. u pogledu navoda da ga je Jasmin udario jednom, prilikom dolaska u objekat.

Naprijed data obrazloženja, ocjena i analiza kako pojedinačno iskaza oštećenih, kada se radi o njihovoj određenosti, dosljednosti, pouzdanosti i uvjerljivosti, a obzirom da ti iskazi u cjelini ne nalaze međusobnu potvrdu niti su saglasni niti potkrepljuju jedni druge u bitnim dijelovima, u pogledu bitnih činjenica i okolnosti koje su od značaja za eventualno donošenje osuđujuće presude, ukazuje na zaključak da se istim nesumnjivo ne potkrepljuju navodi iz izmijenjene optužnice Kantonalnog tužilaštva. Iskazi pojedinih svjedoka oštećenih koji su optuženog teretili na glavnom pretresu, kako je već istaknuto, dovedeni su u sumnju i materijalnim dokazima odbrane, a nisu potkrepljeni izvedenim materijalnim dokazima optužbe, zbog čega usljed nedostatka načina provjerljivosti i vjerodostojnosti ovih iskaza drugim dokazima subjektivne ili materijalne prirode, ovo vijeće nalazi da se na osnovu izvedenih dokaza optužbe dakle subjektivnih dokaza, pa ni onih materijalne prirode, nije na nedvojben način mogao izvesti konačan zaključak da se u radnjama optuženog stiču obilježja krivičnih djela za koje se tereti. Dakle, tužilaštvo nije po ocjeni suda uspjelo na nedvojben i van svake razumne sumnje način dokazati da je optuženi počinio radnje kako su opisane u izmijenjenoj optužnici, da bi time počinio u sticaju, produžena krivična djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. i krivična djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ bivše SFRJ, a sve to u vezi sa članom 54. i 55. KZ FBiH.

U prilog stava suda, da dokazi optužbe subjektivne prirode dakle iskazi oštećenih nisu od strane tužilaštva učinjeni provjerljivim i vjerodostojnim izvođenjem i drugih dokaza, te da se optužba svodi na praktično na samo subjektivne dokaze-izjave oštećenih, a čija ocjena je naprijed u obrazloženju data, ide i utvrđenje ovog suda da iz činjeničnog opisa optužnice proizilazi da su fizičke i psihičke bolove te premlaćivanja odnosno ponižavanja i nanošenje snažne tjelesne duševne boli i patnje, doživjela i lica A.L., Z.L. i L.M. i K.J. (za ista se ne navodi bilo kakav status u optužnici civil ili vojni zarobljenik). Međutim, ove tvrdnje optužbe

nisu dokazane iskazima saslušanih svjedoka-oštećenih koji su predloženi u optužnici i saslušani tokom glavnog pretresa pa ni iskazom Č.J. na koga se vjerovatno optužba oslanjala da bi dokazala da je optuženi Šehagić Jasmin i ove svjedoke maltretirao pa i lice K.J., koga niko od svjedoka oštećenih nije ni pomenuo u datim iskazima kao ni svjedok Č.J., kao osobu koja je doživjela bilo kakva fizička maltretiranja, premlaćivanja ili zlostavljanja od strane optuženog.

Postavlja se pitanje zbog čega optužba nije predložila uopće, niti u optužnici, a niti u toku glavnog pretresa izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka A.L., Z.L., L.M. i K. J. na okolnosti da su oni doživjeli eventualno od strane optuženog i drugih lica sa kojima je optuženi, kako to optužba navodi, u više navrata zajedno učestvovao u premlaćivanju i nanošenju fizičkih i psihičkih bolova i ovim licima. Kako drugih dokaza pa ni materijalne prirode koji bi se odnosili na medicinsku dokumentaciju ili potvrdu činjenice da je L. M. zadobio povrede kako spominje Č.J., zbog čega je prebačen u Dom zdravlja Kakanj a potom u bolnicu u Zenicu, a nisu izvedeni ni neposrednim saslušanjem niti predloženi da se saslušaju kao oštećeni u toku glavnog pretresa A.L. , Z.L., L.M. i K.J.(a navodi se kao maltretirana lica u optužnici), to ovaj sud ne nalazi utvrđenim van razumne sumnje da su ova lica uopće bila fizički maltretirana, premlaćivana ne samo od optuženog Šehagić Jasmina nego je upitno da li je to fizičko premlaćivanje ovih lica vršeno i od strane bilo kojih drugih osoba pripadnika Armije R BiH u kritičnom periodu u prostorijama Stare direkcije RMU Kakanj u Kaknju. Dakle i ovaj dio optužbe i te tvrdnje nalaze se ne dokazanim pa time i ne dokazanim i bilo kakvo učešće optuženog Šehagić Jasmina u nanošenju psihičkih i fizičkih bolova ili učestvovanje u premlaćivanju, zatočenika A. L., Z.L., L.M. i K.J..

Takođe u optužnici se navodi da je L.S.kao ratni zarobljenik od udaraca koje je primio od strane pripadnika Armije R BiH (optužba za ove radnje ne tereti optuženog Šehagić Jasmina), izbijeni prednji zubi takođe dakle nije potvrđena bilo kojim dokazom, a svjedok L.S., što je već istaknuto naprijed u obrazloženju je istakao jasno i određeno u svom iskazu datom na glavnom pretresu da on lično nije bio maltretiran i provociran, te da je proveo tu 9 dana i to kao civil jer nije bio pripadnik ni jedne vojne formacije, te da ne zna ko je tukao ostale zatočenike, tvrdeći da njega nije tukao niti maltretirao optuženi Šehagić Jasmin.

Optužnica u svom opisu sadrži i tvrdnju da osim što je kako kaže optuženi na opisani način zlostavljao i učestvovao u zlostavljanju ratnih zarobljenika i civila (ni u jednom momentu se na jasan i određen način ne razvrstava u činjeničnom opisu optužnice ko su bili ratni zarobljenici a ko civili) osim za K.M. te civila K.S., dok se u odnosu na druge osobe i oštećene ne razvrstava niti označava status istih u kritično vrijeme, tj.ko je bio civil a ko je bio ratni zarobljenik u smislu pojmovnih određenja substrata nazančenih krivičnih djela za koja se tereti optuženi, što je takođe nedostatak optužnice a o čemu je već bilo naprijed riječi. Taj nedostatak ustvari predstavlja i određenu smetnju da se pravilno odrede označe radnje koje bi predstavljale postupanje koje protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava i kršenje odredaba člana 4. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima, kao i člana 3. stav 1. tačka a) i člana 13. i 31. u vezi sa članom 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949 godine i Protokola I iz 1977 godine koji optužnica u preambuli takođe sadržava kao Protokol koji nije poštovan od strane optuženog a koji takođe zabranjuje povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu Ženevskim konvencijama zaštićenih lica. U daljem činjeničnom opisu optužnice osim što je učestvovao u zlostavljanju stoji tvrdnja da je propustio da kao upravnik zatočeničkog objekta kako ga optužba tretira (ma da je nesporno utvrđeno iz zapovjedi o postavljanju Šehagić Jasmina za upravnika pritvora od 27.01.1993 godine koji je potpisao I.F.), da je optuženi Šehagić Jasmin

dakle bio postavljen za upravnika vojničkog pritvora, a ne bilo kog zatočeničkog objekta, preduzme nužne i razumne mjere da spriječi mučenje zatočenika te da svojim pretpostavljenima prijavi počiniocima ovih mučenja kako bi isti bili kažnjeni.

Dakle, ovim opisom iz optužnice se tvrdi da je optuženi imao svojstvo osobe koja je bila zadužena i nadređena da preduzima nužne i razumne mjere da spriječi mučenje zatočenika, te da svojim pretpostavljenima prijavi počiniocima ovih mučenja kako bi isti bili kažnjeni, što bi u osnovi predstavljalo po takvom opisu tužilaštva postojanje kod optuženog svojstva nadređene osobe koja je odgovorna za postupanje svojih podređenih koji poduzimaju kažnjive radnje u konkretnom slučaju mučenje, zlostavljanje, maltretiranje, nanošenje psihičkih i fizičkih bolova i patnji osoba koje su se našli i privređeni u direkciji RMU Kakanj. Međutim, jasno iz zapovjedi od 27.01.1993 godine proizilazi da je optuženi bi postavljen odnosno imenovan za upravnika vojničkog pritvora a nije se nalazio u svojstvu upravnika zatočeničkog objekta. U toku postupka kroz dokaze optužbe i kroz dokaze odbrane se pokušalo utvrditi o kakvom se to zapravo objektu radilo, osim što je utvrđeno da su u te objekte, prostorije u Direkciji dovođeni pripadnici HVO-a koji su lišavani slobode, zatim pripadnici Armije BiH i civilnog stanovništva. Ono što je najbliže što je lege artis određeno je da se radilo o nekoj vrsti vojničkog pritvora koji je formiran od štaba teritorijalne odbrane, a zatim kao vojni pritvor pripadajućih brigada lociranih na tom području. U toku postupka je dokazano da optuženi Šehagić Jasmin nije bio nadređena osoba bilo kojim vojnim formacijama, pa ni vojnicima pripadnicima Armije BiH koji su se nalazili u objektu, dolazili u taj objekat i što je nesporno vršili maltretiranja određenih lica hrvatske nacionalnosti i to pripadnika HVO-a koji su bili lišeni slobode i zarobljeni i civilnog stanovništva. Optuženi Šehagić Jasmin nije bio nadređeni nikome od tih osoba, pa ni osobi zvanj „R.“ koja je kasnije obavljala dužnost čuvara u vojničkom pritvoru, tako da na ovaj način se optužnicom stavlja na teret optuženom i odgovornost u izvjesnom komandnom- naredbodavnom smislu jer optužba smatra da je optuženi kao upravnik vojničkog pritvora (pritvor namjenjen za pripadnike Armije BiH), bio dužan da spriječava pripadnike Armije BiH i vojne policije da vrše maltretiranja ispitivanja, ili zlostavljanja zatočenih civila i ratnih zarobljenika pripadnika HVO-a. Za svoj stav i tvrdnju o ovoj odgovornosti i propustima optuženog kao upravnika, Tužilaštvo po nalaženju ovog vijeća nije izvodilo dokaz a niti pojedinačno navelo u opisu optužnice kome je to optuženi Šehagić Jasmin bio nadređen, i zbog čega je eventualno bio upravo on dužan da preduzima nužne i razumne mjere da spriječi mučenja zatočenika. Takođe nije dokazano šta su to eventualno podređene osobe optuženom i koje su to bile poduzimale kao nehumane radnje protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava dakle prema dovedenim civilima ili ratnim zarobljenicima a što je optuženi prema navodima optužnice bio dužan nužnim i razumnim mjerama spriječiti ili odgovorne za počinjeno prijaviti svojim pretpostavljenim ili na drugi način sankcionisati ili dovesti do toga da budu kažnjeni.

U optužnici se dakle navodi da je vršeno i mučenje zatočenika, ali se u činjeničnom opisu ne navodi koji su to eventualno zatočenici mučeni i prema kom konkretno zatočenom licu predstavljaju mučenje, obzirom da se termin „ mučenje“ pominje u činjeničnom opisu samo jedanput i to u kontekstu navoda „ da spriječi mučenje zatočenika,...“ a ostali opisi su navedeni kroz riječi „ zlostavljao“, „ učestvovao u zlostavljanju ratnih zarobljenika u civila“, tako da optužnica u pogledu ove tvrdnje o mučenju zatočenika ne sadrži jasne i određene činjenice i okolnosti koje bi se mogle kvalifikovati kao mučenje zatočenika koje je optuženi navodno bio dužan spriječiti. Neosnovanim se nalaze navodi optužnice jer nisu potkrepljeni bilo kakvim dokazima da je optuženi kao upravnik vojničkog pritvora bio dužan preduzeti nužne i razumne mjere da spriječi druge osobe u „ zatočeničkom objektu“ kojeg inače nije bio upravnik, jer nije nedvojbeno dokazano da je imao ovlasti nad cjelokupnim prostorom u

Direkciji RMU Kakanj, u koji su dovođeni, istina je zarobljeni pripadnici HVO-a i privođena civilna lica hrvatske nacionalnosti. Inače iz naredbe Armije BiH, 3.Korpus-309.Brdska Brigada broj: 05/116-29 od 22.01.1994 godine proizilazi da je optuženi razrješen dužnosti nadzornika vojničkog pritvora i isti se daje na raspolaganje.

Iz same naredbe kojom je optuženi Šehagić Jasmin postavljen za upravnika vojničkog pritvora ne proizilazi da je on imao bilo kakvu komandnu zapovjednu odgovornost ili nadležnost odnosno ovlaštenje. Naime, propuštanje spriječavanja radnji koje imaju obilježja krivičnog djela spada u komandnu odgovornost, a nije u toku postupka po nalaženju suda nađeno utvrđenim ni iz subjektivnih a ni materijalnih dokaza (naredbe o postavljenju optuženog za upravnika vojničkog pritvora), da je optuženi Šehagić imao bilo kakvu naredbodavnu odgovornost bilo prema kome a posebno ne prema pripadnicima Armije R BiH koji su se nalazili u prostorima RMU Kakanj ili tu dolazili iz nekih razloga, a niti je kako to proizilazi iz iskaza svjedoka odbrane I.F., B.H., S.O., B.H., koji su se izjašnjavali o vojnoj strukturi i odnosu nadređenosti i podređenosti u okviru trećeg korpusa, da je optuženi Šehagić Jasmin imao bilo kakvu naredbodavnu funkciju kao upravnik vojničkog pritvora.

Da bi se neko i to samo u svojstvu zapovjednika odnosno komadanta ili komandira neke jedinice ili neke vojne formacije ili nekog vojnog objekta mogao smatrati odgovornim za zločine ili kriminalne radnje svojih podređenih, koje su u suprotnosti sa pravilima Međunarodnog humanitarnog prava neophodno je dokazati da ih je naredio, dozvolio ili prešutno odobrio njihove kažnjive radnje. Optuženom se ne može staviti na teret ova vrsta odgovornosti kao upravniku vojničkog pritvora jer nije imao neku nadređenu poziciju, u odnosu na vojnu policiju ili vojnike Armije BiH koji su ulazili u zatočenički objekat i vršili fizičko i psihičko maltretiranje, premlaćivanje, ispitivanje civila i ratnih zarobljenika hrvatske nacionalnosti, koje su se dešavale u objektu. Optuženi po ocjeni suda, sa pozicije koju je imao, nije mogao uticati da se spriječe takve negativne radnje koje su se dešavale, u prostorima Direkcije RMU Kakanj gdje se nalazio i vojnički pritvor. Sud nalazi da optuženi kao osoba za koju su određeni svjedoci optužbe kako je već istaknuto ranije u obrazloženju istakli da nije vršio prema njima bilo kakva fizička maltretiranja, premlaćivanja, dok su se svjedoci odbrane B.R., B.Ž., P.M., J.P., V.G.a, B. M., I.I. i drugi, aposlutno pozitivno izjasnili o ponašanju optuženog Šehagić Jasmina prema licima hrvatske nacionalnosti, upravo zbog ovih činjenica i karakteristika kako su ih iznijeli B.R., B.Ž., te ostali navedeni svjedoci odbrane, i pored toga što nije bio dužan, optuženi se po ocjeni suda ponašao i postupao korektno prema zatočenim licima, pa čak i uspio da spriječi pokušaje nekih pripadnika Armije BiH da upotrijebe nož prema nekim od zatočenih lica što je potvrdio svjedok B. Rudolf u svom iskazu. Tako je jedne prilike optuženi Šehagić Jasmin, kako kaže svjedok spriječio pripadnike Armije BiH da bace bombu na zatočena lica koja su se nalazila u objektu. Ovu činjenicu stavljanja optuženog u zaštitu lica hrvatske nacionalnosti pa i po cijenu spostvenog života je potvrdio svjedok odbrane P.M. koji se kritične prilike upravo nalazio u objektu, gdje je tu doveden od strane vojne policije zajedno sa još trojicom ljudi. Optuženi je kako kaže svjedok P.M., skočio na tog pripadnika Armije BiH koji je kroz otvoren prozor krenuo da ubaci bombu i koji je psovao ustašku majku i prijetio da će ih sve pobiti, a bilo je kako navodi oko 120 ljudi u prostoriji, i upravo tada je intervenisao optuženi koji je prema kazivanju ovog svjedoka, u čiji iskaz se nema razloga sumnjati, skočio na tog vojnika, oborio ga i oteo mu bombu. Svjedok P.M. je istakao da poznaje K.S. i da mu se isti prilikom razgovora nije žalio na tretman u rudniku.

Optuženi je prema naredbi kojom je postavljen za upravnika vojničkog pritvora bio dužan da obezbjedi neophodne uslove za smještaj, život i rad pritvorenih lica, dakle onaj koji je

obezbjediavao logistiku, tako da je i po nalaženju suda potpuno nelogično tvrditi kako se to čini u optužnici, da iz ove pozicije po naredbi je optuženi mogao uticati da spriječi bilo šta, dakle zlostavljanja ili mučenja. Optuženom se stavlja u odgovornost da je morao izvjestiti o tim dešavanjima, međutim sve saslušane vojno odgovorne osobe kao što su B.H., H.B. I. F., M. Z., D. R., H. M. H. E. i druge (komadant štaba, brigade, načelnik bezbjednosti brigade, načelnik bezbjednosti u trećem korpusu), bili su jasni da je sistem izvještavanja, komandovanja i rukovođenja bio na sasvim drugim osobama. Jasno je rečeno i proizilazi iz iskaza navedenih svjedoka koji su bili u komandnoj strukturi da su oficiri za bezbjednost štaba i brigada i njima podčinjenim u nižim vojnim jedinicama izvještavali i imali obavezu izvještavati a svi ti izvještaji su kolektovani-sabrani kod načelnika bezbjednosti trećeg korpusa, odnosno u konačnim izvještajima kod komadanta trećeg korpusa. U toku saslušanja navedenih lica kao svjedoka proizašlo je da komadant korpusa, načelnik bezbjednosti trećeg korpusa, načelnici brigada, komadanti brigada, operativne grupe i bezbjednjaci, kada su došli pred sud i nisu imali saznanja niti pojma o tom zatočenikom objektu, šta se u njemu dešavalo, ko je šta činio i slično. Navedeni svjedoci koji su u kritično doba imali svojstva oficira, najviše što su istakli i navodno što su znali je to da je štab teritorijalne odbrane Kakanj osnovao tzv. vojnički pritvor i tu se njihova svjedočenja završavaju. Ovakav način iznošenja svjedočenja predstavlja po nalaženju suda izbjegavanje svjedoka da ulaze u zonu svoje odgovornosti, čime sva eventualna krivična odgovornost ostaje na optuženom Šehagić Jasminu, ali koja po nalaženju suda za optuženog, je ostala neutvrđena i nedokazana, a kako je to već naprijed obrazloženo.

Svjedok odbrane J.P., inače u kritično vrijeme župnik u Kaknju je u svom iskazu naveo da je u vrijeme sukoba Armije BiH i HVO-a dio stanovništva iz Kaknja i okolnih sela odveden u Direkciju rudnika Kakanj, gdje je upravnik zatvora bio Šehagić Jasmin. Navodi i to da je od lica Č.J., K.J., S., J.I. i K. M. čuo da su maltretirani, ali u svom iskazu ne navodi da su ta lica spominjala Šehagić Jasmina kao osobu koja ih je maltretirala. Svjedok je naveo i to da su mu jednom prilikom kući na vrata došla tri lica koja su se predstavila kao Šehagić Jasmin i tražili su otkupninu za pritvorena lica. Iz ovog iskaza se izvodi zaključak da su određena dakle lica zloupotrebljavala poziciju koju je imao Šehagić Jasmin, lažno se predstavljajući njegovim imenom, obzirom da na bilo koji način nije dokazano niti je to stvar ovog postupka da je optuženi Šehagić Jasmin bilo kada i od koga tražio navodnu otkupninu za pritvorena lica. Takođe je ovaj svjedok jasno i određeno naveo a nema se razloga sumnjati u njegov iskaz da je jedne prilike Šehagić Jasmin poslao auto po njega da ide na sprovod vojnika HVO-a V.S. i on tj. optuženi mu je bio garancija sigurnosti jer nije smio izlaziti iz crkvenog dvorišta po naredbi tadašnje vlasti. Dakle, iz iskaza ovog svjedoka proizilazi da je optuženi osoba koja je u svakoj situaciji nastojala da pomogne licima hrvatske nacionalnosti kako su to potvrdili i svjedoci P.M. i B.R. i drugi saslušani svjedoci odbrane. Tako je svjedok odbrane J. Z., inače zet od oštećenog L.S. , istakao da je i on bio u pritvoru u Direkciji rudnika Kakanj i to u negdje u septembru mjesecu, i tu je bilo civila i vojnika pripadnika HVO-a a među njima i dvojica pripadnika Armije BiH a bilo ih je ukupno 30. Istakao je da njega a ni druge niko nije tukao u prostorijama pritvora dok su tamo bili, niti je to činio bilo ko pa ni Šehagić Jasmin, za koga je rekao da istog poznaje i da je tamo bio Jasmin od prvog do zadnjeg dana koliko je svjedok bio pritvoru a bio je devet ili jedanaeset dana. Za optuženog je rekao da je djelovao na pozitivan način a da je bilo prijatnije od strane vojske da su psovali, vrijeđanje govoreći da su „ ustaše“ da će ih klati, a ovo je bilo van zatvora i ti vojnici Armije su kroz otvorene prozore vikali razne gluposti i prijetili da će ući u zatvor. Optuženi Šehagić Jasmin nije dao da uđu i nije dao nikakvo prisustvo i kontakt vojske sa ovima koji si bili zatvoreni i Jasmin ih je čuvao u zatvoru. Niko se nije žalio da ga je Jasko tukao kako kaže svjedok J.Z.. U pritvoru je bio zajedno, u istoj prostoriji sa puncem L.S. koji mu se nikada nije požalio da ga je optuženi

Šehagić Jasmin tukao. Poslije kada je izašao iz pritvora razgovarao je sa ljudima ali niko nije pričao niti je od ikoga čuo da je Jasmin Šehagić nekoga tukao u pritvoru.

Sličan iskaz u pogledu ponašanja optuženog dao je i svjedok I.I. ističući da poznaje Šehagić Jasmina od prije rata, i zna da ima nadimak „Penzija“, čuo je da je on upravnik tog zatvora ili pritvora. Ispitivan je u tom pritvoru ali to nije činio dakle ispitivanje vršio, optuženi Šehagić, nego su to bila trojica jedan je bio u uniformi a dvojica u civilu. Nikada se niko od hrvata s kojima je on dolazio u kontakt, nije žalio na Šehagić Jasmina.

Takođe svjedok odbrane D.I. je istakao da je bio tri dana u Logoru i da su za to vrijeme dolazile žene iz grada te donosile cigarete hranu. Ističe da njega za vrijeme boravka u tom pritvoru niko nije dirao, niti maltretirao ni psihički ni fizički a inače je istakao da je te prilike u prostoru vojnog pritvora vidio optuženog Šehagić Jasmina. Za svjedoka K.J. je istakao da ga zna iz viđenja i misli da je te prilike bio u susjednoj prostoriji, a nije vidio da je izgledao pretučen, a razdaljina između ćelija je dva metra. Za L.S. je istakao da ga zna, ali ga on nije vidio te prilike. Iz pritvora ga je pustio optuženi koji je takvu naredbu dobio, jer je Gvardijan išao kod nekog oficira uglavnom je kako svjedok kaže pušten. Nikada nije čuo od hrvata nakon puštanja i razgovora sa istima, da je nekoga od njih tukao optuženi Šehagić Jasmin.

Iz iskaza dakle, naprijed navedenih svjedoka odbrane, proizilazi da optuženi nije osoba koja je vršila psihička i fizička maltretiranja prema tim licima, a niti prema bilo kojim drugim licima s kojima su ovi svjedoci kako kažu nakon puštanja iz objekta razgovarali i ta lica hrvatske nacionalnosti s kojima su pričali o događajima u Direkciji rudnika Kakanj, nikada nisu spominjala optuženog Šehagić Jasmina kao osobu koja bi eventualno vršila psihička i fizička maltretiranja lica hrvatske nacionalnosti, civila ili zarobljenih pripadnika HVO-a koji su se takođe nalazili u objektu. Imajući u vidu sadržaj ovih iskaza, u koje se nema razloga sumnjati u pogledu istinitosti i pouzdanosti, sud izvodi zaključak da se ovim dokazima dovodi u sumnju uvjerljivost, vjerodostojnost i pouzdanost iskaza svjedoka odbrane oštećenih, koje su davali u toku postupka, a u kojima su navodili da je optuženi tukao nekog od tih svjedoka. Ocjena iskaza tih svjedoka oštećenih u pogledu vjerodostojnosti i pouzdanosti je već data naprijed u obrazloženju, i razlozi, zbog čega se ti iskazi ne mogu prihvatiti kredibilnim i pouzdanim za izvođenje nedvojbenog zaključka o tome da je optuženi počinio krivičnopravne radnje za koje se tereti.

Posebno je istaći da optuženi Šehagić Jasmin nije bio ni ovlašten po naredbi kojom je postavljen za upravnika vojničkog pritvora da bilo kog otpušta iz tog pritvora samovoljno ili po svom nahođenju, osim po naredbi pretpostavljenih. Ovo proizilazi iz činjenice da je na zahtjev H.B., napisan rukom, koji je tada bio pomoćnik komadanta bezbjednosti pri opštinskom štabu, traženo „Jasmine neka komšo D. napiše izjavu radi puštanja“, zatim je optuženi na zahtjev komadanta 1/309 K.M. imao obavezu da pusti D. Š. koji je trebao da ide na teren, zatim da pusti M. K. do Škalje uz pratnju vojne policije, a bilo šta mu Š. kaže on se opet vraćao u pritvor do ujutro da mu N. uzme izjavu zbog bježanja iz pritvora. Ispod ovog dopisa u potpisu „Ž.“. Takođe je na zahtjev Š.H. koji glasi „Uz moje odobrenje G. E. pušten u 17,00 sati 04.12.1994 godine“.

Dakle, iz tri dopisa proizilazi da se radi o puštanju osoba pripadnika Armije BiH iz vojničkog pritvora a ne o puštanju ratnih zarobljenika kako te dopise kvalificira Tužilaštvo u svom izlaganju kao i prilikom označavanja dokaza u prijedlogu optužnice pod 2. alineja 1. Jasno je da iz tih dopisa ne proizilazi da se radi o ratnim zarobljenicima HVO-a, osim što se u jednom od dopisa spominje komšo D. koji treba samo da da izjavu radi puštanja. Lice komšo D. nije

predložen niti saslušan od strane Tužilaštva kao svjedok na bilo kakve okolnosti, no iz ovog dopisa gdje se spominje komšo D. a koji dopis je potpisao H. B. proizilazi da optužni Jasmin Šehagić nije bilo lice koje je na svoju volju moglo bilo koga pustiti iz vojničkog pritvora, a niti i iz objekta u kome su dovođena lica hrvatske nacionalnosti, koja su zarobljena od strane pripadnika Armije R BiH, ili su bili civili hrvatske nacionalnosti.

Svjedok odbrane S.O. je upravo potvrdio da je optuženi bio samo čuvar pritvora, te da je vodio brigu o privedenim osobama, da ih pušta za lične potrebe, na ručak, te da je za svoj rad odgovarao ovom svjedoku kao komandiru vojne policije. Ovaj svjedok je potvrdio da optuženi nije imao ovlasti ni da vrši bilo kakvo ispitivanje i saslušavanje ni pritvorenih vojnika Armije BiH, ni privedenih pripadnika HVO-a ili civilnih lica hrvatske nacionalnosti, nego je to mogao vršiti načelnik bezbjednosti i referenti i pomoćnici. Ističe da je obilazio prostorije jednom ili dva puta dnevno i tako kontrolisao i Šehagićev rad na koji nije imao primjedbe, niti mu se ikada iko požalio ili prijavio maltretiranje u tim prostorijama. Ne sjeća se da je priveden u te prostorije i L.S. koga poznaje još od prije rata, a istakao je da je pritvor pripadao i Općinskom štabu TO Kakanj i 309. Brigadi, i da prema njegovim saznanjima nije bilo nepravilnosti koje su činjene prema vojnim zarobljenicima odnosno civilima hrvatske nacionalnosti.

Svjedoci odbrane Š.H., H.M., M.Z., D.R., A.N., H.E., A.Z., I.F., Dž.V. i K.H. su osobe koje su saslušavane na okolnosti subordinacijske strukture, sistema odgovornosti i odnosa naređenih i podređenih u odnosu na optuženog, i iz njihovih iskaza proizilazi da a posebno I.F. da je optuženi bio postavljen na mjestu upravnika vojničkog pritvora, a I.F. je uz svojstvu svjedoka potvrdio da je on u to vrijeme bio načelnik štaba i da je njegov potpis na zapovjedi broj:02/109-1 od 27.01.1993 godine kojom na osnovu ukazane potrebe za radom pritvora pri Op ŠO Kakanj je zapovjedio da se obezbijedi neophodni uslovi za smještaj, život i rad pritvorenih lica što stoji pod tačkom 1. zapovjedi. Pod tačkom 2. iste stoji „ za ovo mi je odgovoran borac Šehagić Jasmin koga imenujem za upravnika pritvora“, a pod 3. stoji „ za svoj rad upravnika pritvora odgovara svom prvom predpostavljenom komandiru policije S.O.“. Zbog navedenih okolnosti koje je iznio svjedok I.F. nije prihvatljiva tvrdnja tužioca kojom iskaz svjedoka B.H. nalazi u suprotnosti sa izvedenim materijalnim dokazima, naročito dokazom „ zapovjed o postavljenju optuženog za upravnika zatvora“ jer upravo svjedok B. je u unakrsnom ispitivanju na upit tužioca izjavi da je optuženi bio zadužen za zatvor kako on govori i za čuvanje tog objekta, a ističe svjedok B. da nije imao informacije da je bilo maltretiranja unutar pritvora.

Po nalaženju ovog suda naprijed navedenim iskazima svjedoka odbrane kao i ranije prezentiranim i cijenjenim materijalnim dokazima odbrane koji su se odnosili na dovođenje u opravdanu sumnju kredibiliteta i pouzdanosti iskaza svjedoka optužbe oštećenih lica, odbrana optuženog Šehagić Jasmina koji je iznio u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu u ovom postupku, u kojoj odbrani u cjelosti negira izvršenje inkriminiranih radnji iz izmijenjene optužnice tužioca, nalazi se u cjelosti osnovanom. Optuženi je kao svjedok negirao da je vršio psihička i fizička maltretiranja privođenih lica civila hrvatske nacionalnosti i pripadnika HVO-a koji su dovođeni u prostore pritvora, i takva odbrana je našla potvrdu u iskazima svjedoka odbrane čiji su iskazi naprijed analizirani, cijenjeni i na osnovu tih iskaza izveden zaključak o ne učestvovanju optuženog u vršenju psihičkog i fizičkog maltretiranja oštećenih lica, svjedoka optužbe, a činjenica je da ni bilo kakvim materijalnim dokazima optužbe nisu potvrđeni navodi pojedinih svjedoka optužbe koji su isticali da su maltretirani od optuženog, a što nije prihvaćeno kao uvjerljivo i vjerodostojno, a iz razloga koji su dati od

strane ovog suda naprijed u obrazloženju u vezi tačnosti i pouzdanosti iskaza svjedoka oštećenih.

Svjedok odbrane Š.H. nije kontradiktoran u svom iskazu kako to ističe tužilac u završnoj riječi, obzirom da je i sam istakao da ne zna da li je Jasmin mogao puštati sam neke od lica, ali je pustio onog za koga je on tj.svjedok Š. tražio da ga pusti. Dakle, iz ovog iskaza proizilazi kao i iz iskaza svjedoka H.M., I.F., da optuženi nije imao ovlasti da bilo koga pušta po svom nahođenju ili samovoljno, nego da je to mogao učiniti samo po traženju njemu nadređenih osoba, kao što je to potvrdio i svjedok S.O., te obzirom na vojnu subordinaciju, strukturu i sistem odgovornosti i odnos naređenih-podređenih u odnosu na optuženog, i svjedoci odbrane M.Z., D.R., H.E..

Da optuženi nije mogao vršiti u tim prostorijama gdje su privođene osobe ispitivanje i saslušavanje, kako je istaknuto potvrdio je svjedok S.O., ali ta okolnost i činjenica proizilazi iz iskaza svjedoka D.V. i K. H. koji su inače u kritično vrijeme bili osobe kao pripadnici vojne bezbjednosti i kako su istakli oni su imali nadležnost da vrši saslušanja i ispitivanja privedenih lica, kako lica hrvatske nacionalnosti tako i pripadnika Armije BiH. Iskazima navedenim svjedoka dovodi se u opravdanu sumnju tvrdnja optužbe da je optuženi vršio ispitivanja privedenih lica, civila hrvatske nacionalnosti ili pripadnika HVO-a koji su privođeni u pritvorske jedinice, te da je pri tome navodno vršio psihička i fizička maltretiranja, tukao svjedoke oštećene, sam ili sa drugima, rukama, nogama, drvenim palicama i kablovima po cijelom tijelu.

Svjedoci odbrane J.Z., P.N., B.M., K.Z., V.G., R.I. i Š.S. su u svojim iskazima istakli da nikada nisu od bilo koga čuli da je Šehagić Jasmin maltretirao privođene civile ili vojnike u zatvoru u Staroj Direkciji RMU Kakanj. Tako svjedok Š.S.ističe da poznaje optuženog Šehagić Jasmina i o njemu može sve najbolje reći što se tiče njega, a niko se od privođenih hrvata koliko on zna nije žalio na postupke Šehagić Jasmina. Ističe da je njegov badžo bio par dana u tom logoru u Direkciji RMU Kakanj, ali njegov badžo Tomić Josip nikada se nije žalio na postupke optuženog Šehagić Jasmina, niti je rekao da je iko od privedenih tamo maltretiran na bilo koji način. Svjedok P.N. je istakao da on nije bio privođen u Direkciju rudnika Kakanj, nego u Motel „Sretno“ Kakanj, a što se tiče Šehagić Jasmina, svjedok kao predsjednik udruge ratnih vojnih invalida i udruge logoraša što ima sve dokumentovano, ne može reći da je Šehagić pravio nekome probleme, nego je zaštićivao, bio je čuvar u toj situaciji, da je čuvao u Direkciji ljude. Smatra da domicilno stanovništvo ne može optužiti Šehagić Jasmina a što se tiče onih koji su vršili zlodjela i maltretiranja to su bili pripadnici iz Jajca i koji su u to vrijeme došli na prostore Kaknja i ti pripadnici od Armije BiH su vršili zlodjela, dok je Šehagić Jasmin išao da zaštiti i skloni ljude u toj mjeri koliko je mogao, ma da je i sebe izlagao kroz to riziku. Ogroman broj ili većina hrvata na području Kaknja smatra Šehagić Jasmina dobrotvorom i zaštitnikom a ne ratnim zločincem i to kako svjedok P.N. kaže „on spreman uvijek potpisati ako treba“. Takođe svjedok odbrane M.M. je istakao da on nije bio zatvoren u Direkciji rudnika Kakanj, nego u Motelu „ Sretno“ u Kaknju. Što se tiče Šehagić Jasmina istakao je da nikada nije čuo da je nekome nešto na žao učinio, a zna imena ljudi koji i danas hodaju a koji nisu procesuirani. Dodao je da poznaje L.S. lice iz optužnice, pričao je sa njim, ali nikada konkretno nisu pričali o problemu, ali zna da se L.S. nikada nije žalio na Šehagića. Iskaz svjedoka B. M.ukazuje takođe na okolnost pozitivnog ponašanja optuženog, jer svjedok navodi da se među Hrvatima pričalo ko je bio pozitivan a ko negativan, a on lično zna da po bratu od njegove supruge, koji je bio odveden u Direkciju RMU Kakanj, da zna da Jasmin nije dao da ga tuku. To mu je upravo rekao brat supruge, tj šura M.B. i to

dakle zna od njega. Nikada nije čuo od bilo koga da je Jasmin učestvovao u premlaćivanju L.S. ili neke druge osobe hrvatske nacionalnosti.

Svjedok P..M. je u svom iskazu naveo da je u prostoru Direkcije RMU Kakanj takođe doveden i tu je bio šest dana, poznaje Šehagić Jasmina i kada je doveden zna da optuženi nije prema ikome od lica koja su sa njima bila, loše postupao. Ističe i to da se Šehagić Jasmin nikada nije pominjao kao lice koje je maltretiralo hrvate u objektu dok je on tu bio, a šta se poslije dešavalo, ne zna.

Po nalaženju suda, konačan stav suda je da nije na nedvojben način utvrđeno da je optuženi učestvovao u inkriminiranim radnjama, proizilazi i zbog činjenice što je većina svjedoka odbrane pred sudom rekla kakav je bio odnos Šehagić Jasmina prema hrvatskom življu, dakle pohvalno se izrazili, te je nelogično da optuženi jednu sedmicu i u određenim prilikama pomaže hrvatskom svećeniku i drugim licima Hrvatima, štiti dovedene civile i vojnike hrvatske nacionalnosti od pripadnika Armije BiH (da bace bombu, upotrijebe nož i slično), a da već sljedeće sedmice maltretira nekog hrvata samo što je Hrvat odnosno pripadnik druge nacionalnosti pa i zato što je zatočen.

Ostale dokaze odbrane je vijeće takođe cijenilo (priznanice o oduzimanju pušaka i municije S.H. i M., spisak pripadnika vojne policije iz januara i februara 1993 godine, naredba komandanta Dž.H. kojim se određuje vojnički pritvor za vojnike P.F. i Z.E., spisak lica raposređenih u jedinicama oružanih snaga općine Kakanj od 23.06.1992 godine, naredba o upotrebi vojne policije, novinski izvještaji u više primjeraka, zdravstvena knjižica za optuženog, zapisnik o prijemu ratnog plijena i druge), ali se u obrazloženju ove presude referisalo samo na one dokaze koji su bili od značaja za činjenično stanje, te ti ostali dokazi nisu analizirani i obrazlagani jer po ocjeni vijeća nisu imali značaj za pravilno presuđenje u ovoj stvari, niti su bili od suštinske važnosti za odluku suda.

Dakle, iskazi svjedoka odbrane su međusobno saglasni u činjenici da se optuženi Šehagić Jasmin ispravno i korektno vladao i ponašao u kritično vrijeme prema licima hrvatske nacionalnosti kako civilima tako i pripadnicima HVO-a koji su dovođeni u prostore Direkcije RMU Kakanj, te se i naprijed navedenim iskazima pored već istaknutih i analiziranih subjektivnih dokaza odbrane, i ovim dokazima odbrane, dovodi u osnovanu sumnju uvjerljivost, vjerodostojnost, pouzdanost i tačnost svjedoka optužbe, tako da su iskazima svjedoka odbrane u cjelosti uz materijalne dokaze odbrane koji su ranije prezentirani, analizirani i cijenjani u obrazloženju ove presude, poslužili ovome sudu kao osnov za izvođenje konačnog zaključka o nedokazanosti van razumne sumnje inkriminiranih radnji iz izmijenjene optužnice, a koje se optuženom stavljaju na teret, zbog čega je i temeljem člana 299. tačka c) ZKP FBiH optuženi oslobođen od optužbe.

Na osnovu odredbe člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećeni J.I., K.M., K.S., Č.J., L. S. i K.J.se upućuju da imovinskopravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

Na osnovu odredbe člana 203. stav 1. ZKP FBiH optuženi se oslobađa obaveze naknade troškova krivičnog postupka i isti u cjelosti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Zapisničar

Behlić Amara

Predsjednik vijeća

Tešnjak Nermin

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu Federacije BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema presude, putem ovog suda. Oštećeni mogu izjaviti žalbu samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinskopravnom zahtjevu.